

Enogtyvende søndag efter trinitatis 2024

Salmer: 742, 49, 308, 246, 6

Kom, Herre Jesus. Amen.

Ez 18, 1-4a; Åb. kap. 3, 7-13; Luk. Kap. 13, 1-9

»*Den, der har øre, skal høre*« hørte vi fra Johannes' åbenbaring, men som vor kloge digter, H.C. Andersen, siger i eventyret om den lille fjer, der blev til fem høns, så blev fjerren netop det, fordi en høne hørte, hvad nabohønen sagde om den, og alligevel hørte hun **ikke**, »*som man jo skal i denne verden for at leve i sin gode rolighed.*« Sådan er det også, når begreber som synd, retfærdighed og dom kommer på tale her i kirken. Så har vi det med at høre og alligevel ikke høre, for det bliver som regel til noget med, at sorte præster som jeg står og taler dunder til sagesløse sjæle, der har forvildet sig ind i kirken, og det er der jo ingen fornuftige mennesker, der vil bruge en søndag formiddag på, når man nu kan leve i sin gode rolighed. Men altså: »*Den,*

der har øre, skal høre, hvad Ånden siger til

menighederne« sagde Johannes. En af disse menigheder er os, og vi er kommet her, netop fordi vi ikke kan leve i verden i vor gode rolighed, men føler en trang til at høre, hvad Gud har at sige til os. Og netop i dag er synd, retfærdighed og dom på programmet, så lad os høre, hvad det mon alt sammen går ud på.

Teksten i dag er en del af en lang tale, Jesus holder til en kæmpemæssig skare, der er kommet for at lytte til ham, og nogle af dem er stærkt forfærdede over en hændelse, hvor Pontius Pilatus har dræbt nogle galilæere, d.v.s. nogle jøder, og blandet deres blod med blodet fra de offerdyr, de havde bragt til templet for at ofre. En yderst brutal gerning, som naturligvis har anfægtet samtiden, fordi man langt mere systematisk sammenkædede synd og guddommelig straf, end vi gør i dag. Men selv om vi ikke tænker systematisk, eller at Gud nødvendigvis skulle være blandet ind i alle vore genvordigheder, er tankegangen alligevel ikke fremmed for os; vi kan bare

tænke på den 7. oktober sidste år. Knap var Hamas' angreb overstået og modbydelighederne ved angrebet afdækket, før røster begyndte at antyde, at de torturerede, voldtagne, dræbte eller bortførte israelere selv havde været ude om det. For – ikke sandt? – de undertrykker jo palæstinenserne, og så synes alt dermed at være blevet forklaret. Jo, fædrene spiser sure druer, så sønnerne får stumpe tænder, som det gamle ordsprog lød hos Ezekiel. Det er der stadig mange, der tror på, endda uden at tro på Gud; israelerne – hører vi ofte - har været onde siden 1948, da deres stat blev oprettet, og nu høster deres børn frugten af fædrenes ugerninger, sådan synes logikken at være.

Vi ved imidlertid godt, at det ikke på nogen måde er en rimelig slutning, lige så lidt som det er rimeligt at sige, at de mange uskyldige ofre for israelernes gengældelsesangreb har fortjent det. Det, vi må konstatere, og det er det, Jesus gør, er, at verden er ubarmhjertig, og at dens grusomheder rammer i flæng. Vil man leve i sin gode rolighed i verden, må man leve

på dens præmisser, og de er sjældent rare. Der er ingen højere retfærdighed, og alle pådrager vi os på et eller andet tidspunkt i livet en skyld, som vi ikke kan løbe fra.

Jesus kom imidlertid til netop denne verden og dens mennesker, men han var noget ganske andet end den og dem, for han nægtede at leve i sin gode rolighed, han bragte Guds rige med sig, og med ham kom muligheden for os at gribe det. Vi kan gribe det ved at tro Jesus på hans ord, og når vi kan tro ham på hans ord, er det fordi han er det eneste menneske, der har levet helt uden svig. Det bødede han for med sit liv, for gode mennesker har det med at minde os andre om, at vi er knap så gode, og det er ikke alle, der kan håndtere den erkendelse. Men fordi Jesus var uden svig, uden skyld, er han også den eneste, der har ret til at dømme os, hvilket han frimodigt gør. Han siger, at vi alle er skyldige til døden, hvis ikke vi omvender os, d.v.s. hører op med at ville leve i vor gode rolighed, og det er ganske skræmmende, men der

kommer heldigvis noget efter. For da fortæller Jesus os en lignelse om manden, som i sin vingård havde et figentræ, der i årevis ikke bar frugt. »*Hug det om!*« lød ordren fra vingårdsmanden, »*Dette figentræ er til ingen nytte!*«. Men gartneren går i forbøn for figentræet og beder om at lov til at pleje og passe det, så det måske til næste år vil bære frugt.

Hvem kan den gartner være andre end Jesus, som går i forbøn for os, plejer og passer os, så vi pludselig bærer frugt og bliver Gud til velbehag, hvor han før kun så synd, usselhed, og manglende frugtbarhed? Tænk at kunne fremstå for Gud som smuk og frodig, fordi alle menneskers liv tilhører ham og dermed er en del af hans folk og hans rige? Da kan vi ikke andet end tage imod det, som det kommer sammen med Jesus, ikke mindst fordi vi hele tiden hører om, hvordan han skaber liv og glæde, hvor der før var sygdom, død og sorg, og fordi vi i troen på ham fremstår som retfærdige med alt, hvad vi indeholder. Men tro indebærer altså en afgørelse **for**

Jesus, og så er vi fremme ved det tredje begreb, som vi heller ikke bryder os om at høre om – dommen: Jesus siger direkte, at det vil gå os ilde, såfremt vi ikke vælger ham. Og det vil det, fordi vi da vælger kærligheden på den helt store klinge fra og lades alene tilbage med vore egne brutale domme over hinanden, som f.eks. den 7. oktobers mørke og rædsel, hvor hellige krigere afkrævede det, de mente var retfærdighed, af Israels børn.

Vi skal dog også vide, at han, der dømmes os, ved, at vi har svage kræfter, og at han derfor har lukket en dør op for os, som ingen kan lukke i. Det eneste, vi kan gøre galt i det forhold, er at undlade at træde ind ad den, og det ville være usandsynlig dumt, for vi ved jo, hvad der venter os bag den. Vi skal synge det om lidt: for han, som holder døren åben, er ingen ringere end han, der lod sig føre til korset som et offerlam, så vi kunne opstå sammen med ham hvad end, der måtte hænde os i denne verden. For når vi vælger Jesus, deler vi kår med ham

og hører dermed op med at leve i vor gode rolighed; det kan være ganske skræmmende, for med ham mærker vi verdens smerte, d.v.s. vi lider med den lidende jord, vi korsfæstes og begraves dermed dagligt med ham, men vi ved også, at vi ligeledes opstår dagligt med ham for at skinne som lys allerede hernede ved at bære vidnesbyrd om ham i ord såvel som i gerning. Vort vidnesbyrd om ham er det eneste håb for os som for verden. Ja, »den, der har øre, skal høre«, og det er i sandhed en frydefuld klang, for det er Herren selv, der kalder.

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud, Fader, søn og Helligånd, du, som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.
Amen